

kaemehheks läinud; ta tootas minno wõ-
 lad masta, ja kui ta ei joudnud omma too-
 tust tasuda, siis tedda wõdi seina wangi ho-
 nese, mis kõhhe sin meie kõrwas on. Wõ-
 ras astus kermeste monne ianno seina wan-
 gi-hone pole; agga ta lallas jälle rutto tagga-
 si ja üles wannale: Eks siis teie illemeeine
 poeg, kes peab on, eis se teile õhtegi läkita-
 nud; et teie õllekõte woinud omma ellole hõl-
 po sada? Wanna teggi wasto: Oh Herra!
 temma ei ole illemeeine; tõe polest, ta ei
 ole se uugune; Jummal õnnistogo se hea
 laps! Ta on mulle rahha läkitanud, hopis
 ennem kui mulle torwis laks. Naga minna
 ei ole sedda targaoste pruksinud. Ma heit-
 sin kaemehheks übbe Herra cest, kellele minna
 kummituks olin; se olli minno rahha ka-
 tes, ja pealegi leik minno mu warrandus
 sai seddamisi otse. — Müüd aias üks noor
 mees Pead ollast jadi läbbi wangi-hone a-
 na trellide wälja ja hüdus: Issa! issa! kui
 minno

minno wend Willem alles ellab, siis temma
 on sesamma siin. — Wõdras hakkas kaen-
 laga wanna mehhe ümber, wessi wõlas temma
 filmist, ja ta küssendas: Jah! minna ollen
 teie poeg Willem; jah ollen! Issa olli nago
 ennesest ärra, ja ei teadnud mitte, mis tem-
 male juhtus. Enne kui ta weel poia arms-
 wasto joudis, kargas üks wannalane naes-
 te rahwas piiskosse, alwa maia seest wälja
 ja hüdus: Kus on minno poeg? Kus on min-
 no armas Willem? Willem andis issast lah-
 ti ja heitis emma kaenlasse.

Meie naggime toa aknast leik mis seäl sun-
 dis ja meie leikide meel laks nissamma halles
 daks, kui nendegi meel, kes teine teist seäl
 ueste tunda said. Üks õhkas, teme laskutas
 kassi, kolmas teggi suurt heält, ja wimaks
 jooksi me leik wälja ulitja peäle. Seini olli
 Peab on omma wannemattega nende maiasse
 läinud, ja leik allewi rahwas ollid seina kof-
 to langenud ja jelsid tungil ukse ees. Üks